

Geachte commissie,

Zoals als genoemd in mijn zienswijze wil ik hier een pleidooi houden voor het behoud van Amateur Tuin Vereniging Ommoord.

De argumenten voor dit behoud heb ik uitgebreid benoemd in mijn visie. De meeste van deze argumenten worden ook genoemd in de gemeentelijke Visie op Volkstuinen in Rotterdam. Natuurlijk kan ik het nu gaan hebben behoud van groen, van kikkers, salamanders en vleermuizen, maar ik wil mijn spreektijd liever aanwenden voor het volgende:

ATV Ommoord is bij uitstek een voorbeeld van een volkstuincomplex met een grote diversiteit aan grote oude bomen. Wij bestaan als volkstuincomplex al 50 jaar...en in deze 50 jaar heeft een groot aantal bomen zich kunnen ontwikkelen tot prachtige groene monumenten. Deze over een paar jaar te moeten zien verdwijnen onder de kettingzaag en bulldozers doet me nu al pijn. En dat terwijl ik overal lees dat de stad Rotterdam een groene ambitie wil uitdragen. Voordat deze bomen terug zijn zijn we weer 50 jaar verder. Tegelijkertijd met het groeien van deze bomen, is er ook een unieke vereniging gegroeid. Een vereniging van bijna 300 tuinders die met elkaar een unieke tuin, een groene oase op een bizar stukje Rotterdam in stand houden en er dagelijks van genieten.

In de eerder genoemde gemeentelijke visie wordt gesproken over intensiever gebruik van de beschikbare ruimte door indikken. Dat atv Ommoord een volkstuinencomplex is wat zeer geschikt is voor deze indikoperatie wordt in de plannenmakerij Oostflank niet genoemd. Nee, wij moeten wijken voor een onzinnige schuifoperatie met sportvelden en sporters.

Terwijl goed beschouwd ons tuinencomplex zich op een onmogelijke locatie bevindt. Een lange smalle strook ingeklonken veengrond, ingeklemd tussen een idioot drukke snelweg en een hoofdlijn van de NS. Tienduizenden auto's, motoren en vrachtwagens zoeven dagelijks voorbij, ieder uur twaalf sneltreinen en een stuk of wat 300 meter lange goederentreinen denderen langs ons complex. Een stuk grond met een hele onhandige ontsluiting, ook nog eens omzoomd door autosloperijen en lelijke kantoorkolossen. Door al die lawaaierige infrastructuur aan weerszijden zou je er eigenlijk niets mee kunnen, of sterker nog : wie zou er in godsnaam iets mee willen?...behalve wij, de functie die het nu heeft, waar we dolblij mee zijn en die we heel graag zouden willen behouden. Maar in de Nota van Beantwoording wordt vakkundig ieder argument wat iedere indiener van een zienswijze tot behoud van onze volkstuin weet te noemen terzijde geschoven.

Terzijde geschoven in zalvende bewoordingen als : we nemen dit mee in een volgende fase, hier hebben we al rekening mee gehouden, we kiezen er voor dit toch zo te doen, keuzes zullen soms pijnlijk zijn...pagina's vol ambtelijke taal waarin doorschemert dat de plannen allang gemaakt zijn, dat de keuzes er al liggen en dat deze inspraakronde er alleen is om het volk tevreden te houden, ons de illusie te geven dat we inspraak hebben en dat de raad naderhand niet onzorgvuldig handelen verweten kan worden.

Woningbouw, uiteraard ..mijn kinderen en hun kinderen willen ook ergens wonen, dus de noodzaak van bouwen zie ik ook wel. Is het een egoïstische gedachte dat ik koste wat het

kost mijn volkstuin wil behouden? Als ik het plezier wat ik beleef aan mijn tuin, aan het jaarlijks terugkerende feest van in het voorjaar opbloeiend groen, het plezier wat ik beleef aan onze vereniging, aan de sociale structuur en de sociale cohesie op de tuin zou moeten afwegen tegen de komst van bulldozers en een groot aantal kunstgrasvelden zeg ik nee, dit mag niet verloren gaan. Laat onze prachtige tuin op dit onmogelijk stukje Rotterdam in Godsnaam intact. Dit mag niet iets worden waarvan latere generaties zullen zeggen wat een schande is deze hele operatie geweest...wat een vernietiging van iets wat 50 jaar gebloeid en gegroeid heeft....en daarmee bedoel ik niet alleen de bomen, plantjes, kikkers en salamanders, maar ook de tuinvriendschappen, de onderlinge collegialiteit en het saamhorigheidsgevoel onder de leden van onze tuinvereniging.

Inhoudelijk ben ik in mijn zienswijze genoeg ingegaan op de argumenten voor behoud, met deze inspreekbeurt wilde ik louter en alleen mijn emotie en mijn sentiment bij het mogelijk verdwijnen van mijn mooie tuin en mijn geliefde vereniging met u delen.

Dank voor uw aandacht.